

Euroopa Sotsiaalse Innovatsiooni Kampus

METOODIKA MÄÄRATLEMISE ARUANNE

Kaasrahastab Euroopa Liit. Väljendatud vaated ja arvamused on siiski ainult autori(te) omad ega kajasta tingimata Euroopa Liidu ega Euroopa Hariduse ja Kultuuri Rakendusameti (European Education and Culture Executive Agency, EACEA) omi. Nende eest ei saa vastutada ei Euroopa Liit ega EACEA.

Väljastatav teabeleht

Projekti number:	101111846
Projekti akronüüm:	ESIC
Projekti pealkiri:	Euroopa Sotsiaalse Innovatsiooni Kampus

Esitatava dokumendi pealkiri:	D2.1 Metoodika määratlemise aruanne
--------------------------------------	--

Tööpakett:	WP2
Ülesanne:	T2.1 Jätkusuutlik koostöö oskuste arendamisel
Tüüp:	R – Dokument, aruanne
Levitamise tase:	Avalik (PU)
Versioon:	1
Esitamise kuupäev:	26.02.2024
Märksõnad:	#metoodika #oskustearendamine

Lühikokkuvõte:

Läheduse ja sotsiaalmajanduse oskuste paktiga ühinedes aitab Euroopa Sotsiaalse Innovatsiooni Kampus (European Social Innovation Campus, ESIC) kaasa väljakutsele täiendada ja ümber õpetada igal aastal 5% sektori tööjõust ja ettevõtjatest, et adresseerida rohe- ja digitaalset üleminekut sotsiaalmajanduses, suurendades sotsiaalse innovatsiooni suutlikkust. Allianss toob kokku kõrg- ja kutsehariduse ning -koolituse, sotsiaal-majanduslikud organisatsioonid ja ettevõtted mitmest Euroopa riigist, samuti Euroopa tasandi osalejad.

Peamine kasusaaja:	Odisee University of Applied Sciences
Autorid:	Philippe Eiselein, Bram Oers, Dries Couckuyt

Euroopa Sotsiaalse Innovatsiooni Kampuse arendamine: Edasine tegevus (veebruar 2024)

Sissejuhatus

Sotsiaalne innovatsioon tundub tänapäeva ühiskonnas üha olulisem, arvestades selle ees seisvaid kasvavaid sotsiaalseid ja keskkonnaprobleeme (Millard & Fucci, 2023). Aga kuidas me saame seda edasi arendada? Sotsiaalne innovatsioon viitab kollektiivsetele jõupingutustele ja õppeprotsessidele, kus kodanikuühiskond tegeleb pakiliste ühiskondlike vajadustega, soodustades olulisi sotsiaalseid muutusi (Edwards-Schachter & Wallace, 2017). Üks kuulsamaid sotsiaalseid innovaatoreid on sotsiaalsed ettevõtjad (Avelino et al., 2019), kes on tuntud oma uudsete lähenemisviiside ja ettevõtlusvaimu poolest, mille eesmärk on lahendada keerulisi sotsiaalseid küsimusi, keskendudes samal ajal rahalistele või ärilistele eesmärkidele. Nende roll muutuste katalüsaatoritena rõhutab, kui oluline on anda neile vajalikud pädevused sotsiaalse innovatsiooni juhtimisega kaasnevate väljakutsetega tegelemiseks (Eiselein & Dentchev, 2021).

Vaatamata sellele, et tunnistatakse nende potentsiaali sisuliste muutuste elluviimisel, seisavad sotsiaalsed innovaatorid sageli silmitsi oluliste takistustega mitte ainult oma ettevõtete arendamisel, vaid ka nende mõju suurendamisel aja jooksul (Seelos & Mair, 2017). Üks põhiprobleeme on nende ambitsioonikate püüdluste jaoks vajalike oskuste ja teadmiste omandamine, kasvatamine ja täiustamine. Ühiskondlike probleemide keerukus koos sotsiaalse innovatsiooni dünaamilise ja mõnikord paradoksaalse olemusega nõuab terviklikku oskuste kogumit nii üksikisikuna kui ka meeskonnas või organisatsioonis. Kuid nende toetavas ökosüsteemis puuduvad struktureeritud haridusviisid ja toetusmehhanismid ning arvestame peamiselt kõrgharidusasutuste konkreetsete sidusrühmadega.

Kõrgharidusasutusi tunnustatakse üha enam nende rolli eest sotsiaalse innovatsiooni edendamisel teadusuuringute, hariduse ja ühiskondlike missioonide kaudu (Altbach, 2008; Jaeger & Kopper, 2014). Märgatavalt on laienenud ettevõtlusele ja jätkusuutlikkusele keskenduvad kompetentsiraamistikud ja kursused (Otten et al., 2022), mis peegeldab kasvavat institutsionaalset pühendumust järgmise põlvkonna sotsiaalsete innovaatorite

toetamisele. Samas tekitab see hariduslike pakumiste vohamine ka väljakutseid. Kontseptuaalsete ja haridusraamistike mitmekesisus, mis on küll rikastav, võib ka maastikku keerulisemaks muuta, pärssides ambitsioonikate sotsiaalsete innovaatorite toetamise tõhusust. Lisaks rõhutab akadeemiliste õppekavade raames arendatavate pädevuste tasakaalustamatus koos sidusate kursuste pakumiste nappusega vajadust sotsiaalse innovatsiooni hariduse integreerituma lähenemisviisi järele (Bogdan, 2016; Gonzalez-Perez & Ramirez-Montoya, 2022).

Sellisenä nõuab sotsiaalse innovatsiooni pädevuste arendamine mitte ainult sotsiaalsete innovaatorite vajaduste mõistmist, vaid ka selliste pädevuste arendamiseks kõige paremini sobivate pedagoogiliste lähenemisviiside kaalumist, samuti seda, kuidas see vastab nii turu dünaamikale kui ka ühiskondlikele nõudmistele. Kõigi kolme osa mõistmine tipneks ühtse ja kõikehõlmava sotsiaalse innovatsiooni hariduse ja õppimise oskuste strateegia aruandega. Sellise strateegia eesmärk ei peaks olema mitte ainult varustada sotsiaalseid innovaatoreid laia oskuste ja teadmiste pagasiga, vaid ka edendada keskkonda, mis toetab pidevat õppimist ja kohanemist.

Metoodika

Euroopa Sotsiaalse Innovatsiooni Kampuse projekti keskne uurimisküsimus on mõista, kuidas saab projekti nelja-aastase kestuse jooksul välja töötada sotsiaalse innovatsiooni õppekava, seda eelkõige üheksas Euroopa riigis. Ülevaade kõigist erinevatest teadusartiklitest ja (praegu kavandatud) uurimistöödest on esitatud tabelis 1. Tööpakett 2 loob kindla aluse selliseks arenguks, viies läbi põhjaliku struktureeritud kirjandusülevaate, et paremini mõista, millised pädevused ja raamistikud on asjakohases kirjanduses hästi välja kujunenud (või mitte). Otsisime Web of Science'i andmebaasidest ingliskeelseid eelretsenseeritud artikleid, kasutades terviklikku otsingusõnade komplekti pealkirjades, kokkuvõtetes ja artiklite märksõnades, mis hõlmavad sotsiaalse innovatsiooni, pädevuste ja õppekavade valdkondi. Seda otsingusõna arutati mitmes voorus vanemteadurite ja akadeemikute ning sotsiaalse innovatsiooni ekspertide paneeliga. Analüüsisime 450 artiklit ja sõelusime kolmandiku neist põhjalikult läbi. Need põhjalikud sõelutud tööd valiti välja fookusega ajakirjadel, millel on suurimad mõjutegurid, kõige rohkem publikatsioone, juhtivad autorid ja paljutsiteeritud artiklid. Teises etapis laiendame oma süsteemse

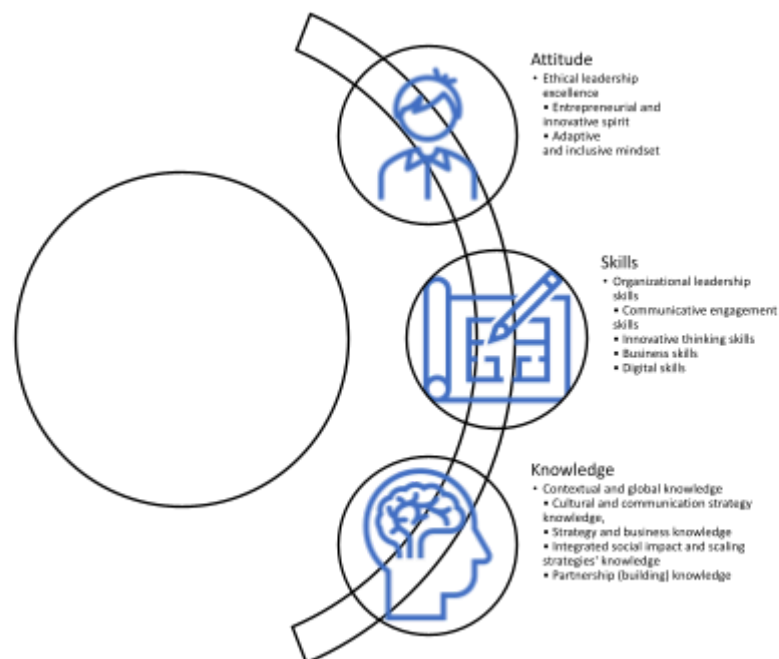
teaduskirjanduse ülevaate meetodit, kasutades tehisarul põhinevat otsingut, et avastada sotsiaalse innovatsiooni hariduse valdkonnas väljakujunenud pädevuste või pedagoogiliste raamistike poolt tähelepanuta jäetud pädevusi. Masinõppe abil saab õppe- ja sõelumisprotsessi (Zhang et al., 2022) automatiseerida ning seega vähendada ulatuslike süsteemse teaduskirjanduse ülevaadete läbiviimise aega ja kulusid, säilitades samal ajal akadeemilise ranguse, kui rakendatakse asjakohast järelevalvet (Atkinson, 2023; van Dijk et al., 2023).

Lisaks on WP2 ette valmistanud tervikliku lähenemisviisi, et koguda hulgaliselt kultuuride ja piirideülest ekspertiisi ja teadmisi, luues uurimiskomisjonid neljas Euroopa piirkonnas ja 15 partneri juures. See on kasulik mitmesuguste dokumentide ja teadusuuringute jaoks, kuna me rakendame 2024.–2027. aastal pikisuunalist, kvalitatiivset ja uurimuslikku lähenemisviisi. Tuginedes ligikaudu 60 poolstruktureeritud intervjuule 10 riigis ja neljas Euroopa piirkonnas, samuti 30 fookusgrupi arutelule ja 50 seminarile, püüame mõista sotsiaalse innovatsiooni hariduse rakendamise protsessi. Osalejaid värvatakse erinevate uurimiskomiteede kaudu, keskendudes sotsiaalse innovatsiooni ekspertide kogumisele kõrgharidusasutustest, akadeemilistest ringkondadest või valitsussektorist. Heterogeense vastajate rühmaga püüame sotsiaal-kultuurilisest vaatenurgast tagada kvaliteetsed esmased andmed, mis hõlmavad sotsiaalse innovatsiooni erinevaid perspektiive. Intervjuud salvestatakse osalejate loal ja partnerorganisatsioonid viivad need läbi oma emakeeles (mis hõlbustab intervjuuprotsessi). Partnerid vastutaksid oma intervjuu transkriptsioonide tõlkimise eest, mis hiljem tsentraliseeritaks. Intervjuuprotokoll keskendub kolmele teemale, nimelt "sotsiaalne innovatsioon", "õppekava" ja "pädevused". Lisaks esmastele andmetele kogume tulemuste trianguleerimiseks võimalikult palju teiseseid andmeallikaid. Induktiivsel ja iteratiivsel viisil saab teooriat edasi arendada. Fookusgrupi arutelude eesmärk on paremini mõista erinevaid teemasid, nagu "olulised pädevused"; "pedagoogilised lähenemisviisid", "arenguprotsess ja nõuded" ning "turu dünaamika".

Esialgsed leiud

Pädevused

Asjakohaste akadeemiliste tööde sõelumine paljastas põhjaliku hulga tulemusi, mis on seotud sotsiaalsete ettevõtjate kui sotsiaalse innovatsiooni juhtide jaoks oluliste hoiakute, oskuste ja teadmistega. Kirjanduses arutatakse, kuidas nad saavad tegutseda tõhusate ja eetiliste juhtidena, säilitades samas ettevõtliku ja uuendusliku mõttevaimu. Mõnedes dokumentides juhitakse tähelepanu sellele, et sotsiaalsed ettevõtjad peavad olema kaasavad ja suutma teha koostööd mitmesuguste ühiskondlike sidusrühmadega, olles samal ajal piisavalt vastupidavad ja vilunud, et ületada probleeme ja leida tee läbi sotsiaalsete innovatsiooniprotsesside keerulise labürindi. Leiame, et konkreetsetes globaalsetes kontekstides on vaja mitmesuguseid organisatsioonilisi, suhtlemis-, strateegilise juhtimise ja innovatsioonijuhtimise oskusi, mis näitab, et konkreetsete strateegiliste ärialase lähenemisviiside raames on vaja asjakohaseid kultuurilisi nüansse ja mõistmist. Lisaks leiame, et jätkusuutlikkus ja partnerluse arendamise teadmised on sotsiaalse innovatsiooni jaoks üliolulised. Üldise ülevaate leiade jooniselt 1.

Joonis 1. Ülevaade sotsiaalse innovatsiooni pädevuste põhikategooriatest

Raamistikud

Kirjandusest leidsime raamistikke, mis kokkuvõttes aitavad meil parandada sotsiaalse innovatsiooni alase hariduse ja õppimise eesmärgil vajalike pädevuste mõistmist ja arendamist. Näiteks Wiek et al. (2011) tutvustavad jätkusuutlikkuse põhipädevusi, keskendudes akadeemiliste programmide arendamise raamistikule. See raamistik rõhutab jätkusuutlikkuse alaste teadmiste, mõtlemise ja probleemide lahendamise oskuste integreerimist, valmistades õpilasi ette keerukate jätkusuutlikkuse alaste probleemide tõhusaks lahendamiseks. Lans, Blok, & Wesselink (2014) pakuvad välja integreeritud pädevusraamistiku jätkusuutlikuks ettevõtluseks kõrghariduses. Nende töös rõhutatakse vajadust haridusliku lähenemise järele, mis ühendab teadmised jätkusuutlikkusest ettevõtlusoskustega. Ploum et al. (2018) liiguvad jätkusuutliku ettevõtluse valideeritud pädevusraamistiku suunas, määratledes konkreetsed pädevused, mida ettevõtjad vajavad jätkusuutlike tavade edukaks rakendamiseks oma ettevõtmistes.

Halberstadt et al. (2019) keskenduvad jätkusuutliku ettevõtluse õppimisele tegevuse kaudu, propageerides õppejõule orienteeritud teenuseõppe raamistikku. See lähenemine rõhutab kogemuslikku õppimist, kus õpilased tegelevad otseselt jätkusuutlikkuse väljakutsetega, mis suurendab omakorda nende ettevõtlusalaseid pädevusi. Foucrier & Wiek (2019) esitlevad jätkusuutliku ettevõtluse protsessile orienteeritud pädevusraamistikku. Selles raamistikus kirjeldatakse pädevusi, mida ettevõtjad vajavad jätkusuutlike ettevõtmiste arendamiseks ja juhtimiseks, sealhulgas süsteemset mõtlemist, eetilist peegeldamist ja strateegilist juhtimist. Diepolder, Weitzel, & Huwer (2021) annavad jätkusuutliku ettevõtluse pädevusraamistikest süstemaatilise ülevaate, sünteesides olemasolevaid raamistikke, et teha kindlaks põhipädevused ja lüngad kirjanduses, eesmärgiga anda teavet tulevase õppekava arendamiseks.

García-González et al. (2020) arutlevad sotsiaalse ettevõtluse kui valdkondadevahelise pädevuse üle, luues ja valideerides hindamisvahendit ülikooli kontekstis. Nende töö toetab sotsiaalse ettevõtluse alase hariduse integreerimist erinevate valdkondade vahel. Sáenz & López (2015) uurivad Ibero-Ameerika ülikoolide koolitusprogrammide kaudu sotsiaalse ettevõtluse pädevusi (social entrepreneurship competencies, COEMS), rõhutades sotsiaalsete ettevõtjate spetsiifiliste pädevuste arendamise tähtsust

kõrgharidusasutustes. Sánchez-Hernández & Maldonado-Briegas (2019) uurivad jätkusuutliku ettevõtluskultuuri programme, mis edendavad sotsiaalset vastutust Euroopa kontekstis. Nende uuringud rõhutavad haridusprogrammide rolli jätkusuutliku ettevõtluskultuuri ja sotsiaalse vastutuse edendamisel õpilaste hulgas.

Viited

- Altbach. (2008). *The complex roles of universities in the period of globalization*. 5–14.
<https://upcommons.upc.edu/handle/2099/8111>
- Avelino, F., Wittmayer, J. M., Pel, B., Weaver, P., Dumitru, A., Haxeltine, A., Kemp, R., Jørgensen, M. S., Bauler, T., Ruijsink, S., & O’Riordan, T. (2019). Transformative social innovation and (dis)empowerment. *Technological Forecasting and Social Change*, 145(May 2017), 195–206. <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2017.05.002>
- Edwards-Schachter, M., & Wallace, M. L. (2017). ‘Shaken, but not stirred’: Sixty years of defining social innovation. *Technological Forecasting and Social Change*, 119, 64–79.
<https://doi.org/10.1016/j.techfore.2017.03.012>
- Eiselein, P., & Dentchev, N. A. (2020). Managing conflicting objectives of social enterprises. *Social Enterprise Journal*, 16(4), 431–451. <https://doi.org/10.1108/SEJ-03-2020-0015>
- Foucrier, T., & Wiek, A. (2019). A process-oriented framework of competencies for sustainability entrepreneurship. *Sustainability*, 11(24), 7250.
- González-Pérez, L. I., & Ramírez-Montoya, M. S. (2022). Components of Education 4.0 in 21st Century Skills Frameworks: Systematic Review. *Sustainability*, 14(3), 1493.
<https://doi.org/10.3390/su14031493>
- Jaeger, A., & Kopper, J. (2014). Third mission potential in higher education: measuring the regional focus of different types of HEIs. *Review of Regional Research*, 34(2), 95–118.
<https://doi.org/10.1007/s10037-014-0091-3>
- Lans, T., Blok, V., & Wesselink, R. (2014). Learning apart and together: Towards an integrated competence framework for sustainable entrepreneurship in higher education. *Journal of Cleaner Production*, 62, 37–47.
- Millard, J., & Fucci, V. (2023). The role of social innovation in tackling global poverty and vulnerability. *Frontiers in Sociology*, 8. <https://doi.org/10.3389/fsoc.2023.966918>
- Otten, R., Faughnan, M., Flattley, M., & Fleurinor, S. (2022). Integrating equity, diversity, and inclusion into social innovation education: a case study of critical service-learning. *Social Enterprise Journal*, 18(1), 182–200. <https://doi.org/10.1108/SEJ-11-2020-0101>

Ploum, L., Blok, V., Lans, T., & Omta, O. (2018). Toward a validated competence framework for sustainable entrepreneurship. *Organization & Environment*, 31(2), 113–132.

Sáenz, N., & López, A. L. (2015). Las competencias de emprendimiento social, COEMS: Aproximación a través de programas de formación universitaria en Iberoamérica. *REVESCO. Revista de Estudios Cooperativos*, 119, 159–182.

Sánchez-Hernández, M. I., & Maldonado-Briegas, J. J. (2019). Sustainable Entrepreneurial Culture Programs Promoting Social Responsibility: A European Regional Experience. *Sustainability*, 11(5), 1405.

Seelos, C., & Mair, J. (2017). Innovation and scaling for impact: How effective social enterprises do it. Stanford university press.

van Dijk, J., Zhang, Q., & Sousa, S. C. (2023). Employing AI in sustainability research: Opportunities and challenges. *Journal of Artificial Intelligence Research*, 68(1), 455–489.

Zhang, L., Li, N., & Chen, P. (2022). Machine learning for sustainability: A new facet of environmental science. *Data Science for Sustainability*, 4(3), 77–88.

Tabelid

Pealkiri	Metoodika	Teoreetiline lähenemine	Siht-konverents	Ajakirja eeldatav esitamine
Shaping the future of social innovation education: A Systematic Literature Review of Competence Frameworks	Struktureeritud kirjandusülevaade	Pädevuspõhise hariduse teooria Sotsiaalse innovatsiooni teooria	International Association of Business & Society (IABS) - EMES International Research Network (EMES)	2024
Broadening horizons in social innovation education: what machine learning has to reveal		Data-driven decision-making framework	Regional Sciences Dialogues for Peace and Sustainable Development (ERSA)	2025
Current competencies' gap for social innovation across Europe	Kvalitatiivsed uuringud, poolstruktureeritud intervjuud (+/- 60 intervjuud; 30 osalejat fookusgrupi aruteludes)	Sotsiaalse innovatsiooni teooria Institutsiooniteooria	International Social Innovation Research Conference (ISIRC)	2025
European state of the art of social innovation education		Comparative Education Theory		2025
The pedagogical evolution of social innovation education across Europe		Social Learning theory		2025
The European social innovation market dynamics	Quantitative research (based on an annual survey conducted between 2024-2027)	Institutsiooniteooria Territoriaalne teadmiste dünaamika	Academy of Management (AoM)	2027

Tabel 1. ESIC-i uuringute avaldamisstrateegia